

Astotais, devītais, desmitais. Maijs.

Satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt. (Ef 6, 13)

8. maijs ir nacisma sagrāves un Otrā pasaules kara upuru piemiņas diena.

Pasaulē cilvēki noliec galvas kritušo karavīru, un karadarbībā bojā gājušo mierīgo iedzīvotāju piemiņas priekšā. Kara zaudējumi joprojām ir līdz galam neapjēgti, vārdos neizteicami – materiālie, sociālie, kulturālie, morālie, emocionālie, garīgie. Miljoniem, desmitiem miljonu cilvēku bojā eja un pats galvainais – nopietni iedragāta uzticība cilvēcībai kā tādai. Ir par ko joprojām sāpēt, ir par ko pārdomāt. Ne velti drīz pēc kara beigām radās lozungi: „Tas nedrīkst atkārtoties!”

Godbijībā pret kritušo piemiņu, zaudētām cilvēku dzīvībām noliekta galva ir kara noslēguma pareizākā stāja. Bet, kad galvu atliecam, vai mūsu skats ir tapis redzošāks? Piemiņai, sāpēm un līdzietībai vien, bez nopietniem secinājumiem diemžēl

nav nākotnes gudrības vērtība. Tā riskējam ieprogrammēt reiz paveiktās vai pieļautās kļūdas no jauna. Būtu baisi iedomāties vēl vienu pasaules karu. Bet nevienam nav noslēpums, ka Eiropas drošība šobrīd balansē uz naža asmens. Vai prokrievisko spēku uzbrukumi Ukrainā atjaunosies? Vai hibrīdkara 4. fāze Latvijā – Baltijas vājākajā posmā - pārāugs 5.-ajā, - bruņotā intervencē?

Otrajā pasaules karā kritušie nedrīkst būt bojā gājuši veltīgi. Mums beidzot ir jāiemācās vēstures mācības stunda!

Jā, 8. maijs ir nacisma sagrāves diena. 1945. gadā puse Eiropas pēc 6 gadu kara varēja beidzot atviegloti uzelpot. Bet otrai pusei tas nozīmēja vēl 50 gadu šausmas – okupācijas, deportācijas, spīdzināšanas, pazemojumus, represijas, genocīdu, etnocīdu. Okupētās tautas uz savas ādas dabūja izjust, ka saīsinājums PSRS nozīmē: „pastāvīgi slepkavot, represēt, sodīt”. Tāpēc šodien atcerēties tikai nacisma upurus vien nozī-

mētu redzēt tikai puspatiesību, bet tā, kā zināms, ir ļaunāka par meliem.

Atbrīvoties tikai no 1 no 2 ļaunumiem izrādījās daudz par maz. Nirnbergai 1 nesejoja Nirnberga 2. Tas Rietumu pasaulei maksāja auksto karu, bet Austrumeiropai, prof. H. Stroda vārdiem izsakoties – „karu pēc kara” ar milzu upuriem. Tikai 1 ļaunuma – nacistiskās Vācijas, bez tās 22 mēnešu sabiedrotās Otrajā pasaules karā – komunistiskās PSRS - nosodišana vien ir vēsturiska un politiska ignorance.

Mēdz sacīt, ka patiesība ir kontekstuāla un ka tai jābūt relevantai, t.i., tā jāskata uz plaša fona un tai ir jāuzrunā šodien. Kāds ir 8. maija fons Latvijā? Atliek tikai pašķirt nākamo kalendāra lappusi – 9. maijs. Mūsu politologi un vēsturnieki par to raidījumā „Sastrēgumstunda” diezgan vienprātīgi izteicās, ka tie ir PSRS svētki, ka mēs nevaram svinēt savu okupāciju, ka tie nevis saliedē, bet šķeļ Latvijas sabiedrību, kuru

Krievija veicina, atražojot to nākamajās paaudzēs, mērķtiecīgi kultivējot politisko mītu par atbrīvotājiem. Skatītāji ar balsojumu pārliecinoši apliecināja, ka 9. maijs ir Krievijas propagandas pasākums. Tātad aiz kritušo piemiņas maskas faktiski notiek informatīvais karš, kas kā zināms ir būtiska hibrīdkara sastāvdaļa.

Ko darīt? Uz šo jautājumu skatītāji nesadzirdēja ne stratēģiska, ne taktiska līmeņa pārliecinošu atbildi. Bet nolasītais sv.Rakstu vārds sacīja: „lai tie meklētu Dievu”. Tātad, jājautā, kāda ir Dieva griba šādos jautājumos?

Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt, - tātad, konsekventa un principiāla pretestība ļaunumam. Ne velti Kristus velnam saka: atkāpies, sātan! – tā demonstrējot nonkompromisa stāju, koeksistences neiespējamību ar ļaunumu. Pirmā un arī pēdējā (Turpinājums 5. lpp.)

MĀMUĻAI

Māmuļa man teica,
Ka Dievs ir debesīs,
Kas visas manas rūpes
Un bēdas aiznesīs.
Jau mazam viņa teica,
Lai taisnus ceļus eju es,
Jo patiesībai jāpastāv
Uz mūsu pasaules.
Un ja ar kādreiz raizes
Un sāpes sirdi māc,
Tad lūgšanās pie Viņa,
Ar savām domām nāc.
Tad jūtu mātes glāstu
Uz sava vaiga es,
Un miers tad ir uz sirds
Un arī dvēseles.
Viktors Bendrups

VALSTS UZDEVUMS IR SPĒT SEVI AIZSARGĀT

Valsts uzdevums ir spēt sevi aizsargāt, to 8. maijā, uzrunājot klātesošos piemiņas brīdī Lestenes Brāļu kapos, uzsvēra Saeimas priekšsēdētāja Ināra Mūrniece (Nacionālā apvienība Visu Latvijai-TB/LNNK).

Viņa akcentēja, ka Otrā pasaules kara un okupācijas režīmu represiju rezultātā upuru skaits Latvijā bija milzīgs un tas uzliek par pienākumu mācīties no vēstures.

“Tolaik Latvijas izvēles iespējas starptautiskajā politiskajā sistēmā līdzinājās gandrīz nullei. Šodien, kad par hibrīdkara draudiem atklāti runā Eiropā, Latvijai skaidri jāapzinās sava

rietumnieciskā orientācija. Mūsu valstiskums ir milzu vērtība. Mums skaidri jāapzinās, ka esam Eiropas Savienības un NATO valsts un ka Krievijas ekonomisko labumu solīšana, ja mainīsim savu nostāju Ukrainas jautājumā, pieder pie Kremļa propagandas,” sacīja Mūrniece.

Kā būtisku mācību no Otrā pasaules kara Latvijai parlamenta priekšsēdētāja minēja, ka mazas valsts pilsoņi ir spējīgi bruņoti un nevardarbīgi pretoties skaitliski un militāri pārākam pretiniekam. “Pierādījums pilsoņu ticībai savas valsts idejai bija vairāk nekā 10 000 Latvijas nacionālo partizānu cīņa pret

PSRS okupācijas režīmu līdz pat 1950. gadu sākumam. Viņu cīņa sekmēja Latvijas Republikas pastāvēšanas idejas nemirstību Latvijas sabiedrībā,” pauda Saeimas priekšsēdētāja.

Mūrniece norādīja, ka pirms gadsimta ceturkšņa pieredzējam principiālu taisnīguma uzvaru pār netaisnību un patiesības augšamcelšanos. Līdz ar neatkarības deklarāciju tika pavērts ceļš mūsu valstiskuma atdzimšanai, kuru varmācīgi bija pārtraukusi padomju okupācija, pauda Saeimas priekšsēdētāja. Viņa uzsvēra - ne katrā nācija reiz zaudētu valsti spēj no jauna atjaunot uz tikpat stipriem pamatiem, un Latvijas valsts neatkarība atjaunota uz 1918. gada 18. novembra republikas pamatos ieliktajām vērtībām. Tās ir latviešu valoda, kultūra, mīlestība pret savu tautu, zemi un valsti.

“Mēs esam spējuši uzņemties atbildību paši par savu valsti, to uzturēt un attīstīt. Mēs savā valstī spējam saimniekot un nepieciešamības gadījumā valsti arī aizsargāt. Un to mēs šodien pasakām skaļi un nepārprotami,” noslēgumā sacīja Mūrniece.

diena.lv

Starp nacistu āmuru un padomju laktu. Laiks atspēkot mītus, ko izplata Krievija

Uzklausiet Somiju. Un Igauniju, Latviju, Lietuvu un Poliju; čehus un slovākus; baltkrievis, ungārus, ukraiņus, tatārus un citus. Tā rietumniekiem vajadzētu pieminēt nacistu kapitulācijas 70. gadskārtu. Šīs valstis – zemes, ko Jeilas universitātes vēstures profesors Timotijs Snaiders sauc par “asinszemēm”, – bija agresijas un masu slepkavību upuri. Dažas no tām cieta nacionālu izdzēšanu un desmitiem gadu ilgu ārvalstu okupāciju.

Šīs valstis un tautas nesāka karu. Tās neignorēja un nemierināja vācu revanšismu. Tās neievēlēja diktātorus, neslēdza darījumus ar Staļinu, taču tām nācās visvairāk ciest no sekām.

To balsis ir reti dzirdamas diskusijā par Otrā pasaules kara nozīmi mūsdienās. Stāstā par karu joprojām dominē lielo valstu viedoklis. Vācijā izvēršas diskusija par to, vai valsts cieta sakāvi vai tika atbrīvota 1945. gada maijā. Mūsdienai Krievija apgalvo, ka “padomju tautas” (divains apzīmējums) varonība un upuri Hitlera sagrāvē dod Kremlim īpašu lomu Eiropas apsargāšanā pret jebko, ko tas uzskata par “fašismu”.

Abi šie pieņēmumi ir apšaubāmi. Pret nacismu noskaņoto vāciešu mazākums patiešām tika atbrīvots. Vēlāk Rietumu okupācijas zonas Vācijā kļuva (ne bez deguna aizspiešanas sākumā) par parauga demokrātiju. Mūsdienai vācieši var būt priecīgi, ka tā notika. Taču vāciešu vairākums 1945. gadā nebija antinacisti. Pat ja viņi nezināja (vai nevēlējās zināt), cik zvērīgi īstenībā bija nacisti, viņi būtu vēlējušies Vācijas uzvaru karā. Šie vācieši tika sakauti. Jebkura nevēlēšanās to atzīt skaidri liecina par liekulību un izvairīšanos.

Krievijas mītu veidošana par karu ir pat vēl riebīgāka. Padomijas vadība rīkojās pretīgi pirms kara, tā laikā un pēc tā.

Staļins bija savvērestībā ar Hitleru un būtu labprāt turpinājis savienību, ja vien vācu vadonis nebūtu uzbrucis 1941. gadā. Kad sākās karš, Krievijai tika aiztaupīta lielākā ciešanu un zaudējumu cena, ko pārcieta nekrievu tautas. Pēc kara padomju režīms paverdzināja tautas, ko teicās atbrīvojis.

(Te man jāpiebilst, ka britu izlases atmiņa par karu joprojām (Turpinājums 8. lpp.)